

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

El pressupost 2023 i les eleccions

La despesa pública peca d'improvisació i manca de perspectiva

El Govern ha presentat al Consell General el projecte de Pressupost per al 2023. Ja hi haurà temps per analitzar-lo i jutjar-lo, però no hi ha cap mena de dubte que té una clara intenció electoral.

El 2023 serà, econòmicament, un any molt incert i per això convidaria anar amb compte i no presentar promeses difícils de complir.

Pel que hem pogut veure, el pressupost es vol recolzar en un marc macroeconòmic optimista buscant suports imaginaris. La triomfalista presentació que va fer el ministre de Finances, el dia 13 d'octubre, de l'opinió expressada per l'FMI demostra que la comunicació cloroform del ministeri de Finances no té aturador.

És lògic que el Govern no es vulgui posar en hipòtesis pessimistes, però no és raonable que els comptes que presenta al Consell General cavalquin sobre un arriscat optimisme.

En un context de gran incertesa –els empresaris i professionals del país, que toquen de peus a terra, ho tenen clar– la despesa pública pressupostada peca d'improvisació i manca de perspectiva.

En aquests moments el pressupost per al 2023 hauria de poder respondre a dues exigències.

La primera consisteix a trobar la manera de garantir un marge de maniobra pressupostari, atès el paper clau de la política pressupostària en el sosteniment de l'economia. Necessitem més flexibilitat –i transparència– en la inversió pública.

La segona exigència és que la política pressupostària sigui compatible amb la sostenibilitat del deute públic, que ha assolit uns nivells preocupants.

Més encara quan les taxes d'interès del servei del deute ja no són negatives.

El pressupost 2023 hauria d'haver previst un arbitratge, un compromís, entre creixement i estabilitat.

Andorra té un dèficit crònic en infraestructures viàries i la minsa inversió del pressupost 2023 no la soluciona. Menys encara quan fa anys que DA ha consagrat l'enorme diferència entre la inversió pressupostada i la realment executada.

Si les partides promeses any rere any no s'executen sorgeix la indignació

L'incompliment sistemàtic dels comptes públics, no només en inversió a les parròquies, fa que els hem de rebre amb bastant escepticisme.

Si les partides promeses any rere anys no s'executen, per excés d'optimisme i de propaganda del Govern, és quan sorgeix la indignació.

I no valen excuses que el pressupost no executat no es perd, sinó que es trasllada als pròxims exercicis, cosa que ens obligaria a un esforç de confiança en el futur quan els precedents conviden al contrari.

Alhora és necessari i urgent encarar la qüestió del finançament (i del refinançament) del deute públic.

Caldria optimitzar el cost del finançament de la política pressupostària protegint el deute públic andorrà de les batzacades dels mercats financers.

Això permetria dur a terme el debat del pressupost per al 2023 en un context d'estabilitat i de claredat pel que fa als beneficis de les opcions pressupostàries que es plantegen.

Davant de moments tan excepcionals com la pandèmia i la guerra a Ucraïna, el Govern no vol assumir que és convenient, i fins i tot necessària, l'aproximació entre el conjunt de forces polítiques representades al Consell General.

Esport ha optat per la política del front contra front que genera crispació. Així ho va escenificar al Consell General en el debat d'orientació política.

Ho fa quan, pel contrari, la política europea reposa en laboriosos pactes entre conservadors, liberals i socialdemòcrates.

I mentre, la visita del vicepresident de la Comissió Europea el 13 d'octubre, ha deixat en evidència el que fa més de dos anys que els Progressistes anem lamentant: el Govern no informa d'un afer d'Estat tan enormement important com és la negociació de l'acord d'associació amb la Unió Europea. I la presentació de powers-points amb quatre banalitats en reunions públiques a tres parròquies no podrà desmentir aquesta evidència.